

korona günleri elli beşinci gün evdeyim evdeki hallerim ile ülkemdeki korona grafikleri arasındaki benzerlik şaşırtıcı ilk zamanlar üzerime üzerime gelen duvarlar şimdi her geçen gün biraz daha uzaklaşmakta adeta bir semt bir kent bir ülke genişliğinde benden uzaklaşmaktalar şimdi anlıyorum ki mekan genişliği gönül genişliği imiş dar mekanlar yürek darlığı ile ilişkiliymiş bedeller bedeller her ferahlığın bir bedeli olduğunu bu bedelin de öncelikle daralmak sıkılmak bunalmak olduğunu biliyordum bildiklerimizi öğrenme günlerindeyiz ve öğrenmek yaşayarak oluyormuş öğrendiğim yegâne gerçeğin bu olması bana bir ömre değer evet elli beşinci gün ve ben hala evdeyim zaman boyutu değerli çok oldu şimdi mekan boyutunun günbegün değişiyor olması beni dehşete düşürüyor ama vakit bu dehşete düşmüşlük hali de durulacak bildiğimiz ne varsa öğrenme vakti bu günler tüm kenarların eşitlendiği sosyal hayatın günlerin haftaların denkleştiği hayatın akışı değişip değiştiğimiz anları yüklediğimiz öncelik yaptığımız onun için ertelediğimiz ne varsa değerini bir tek gerçekte bulduğu günler geçmişin şimdinin geleceğin bir gecelik rüyada gibi iç içe **6 nuncu sayı ikibin20 mayısı** girdiği bir tek tohumda tüm yaşam enerjisinin toplanmış olması gibi her gün gibi kendi fırsatlarını içinde barındıran elbet geçecek geçmeye mahkum her şey gibi elbet bitecek bittiğinde biz neye dönüşeceğiz önemli olan tek şey bu sokakların denizin gökyüzünün dostların zamanın değer kazandığı nesnelikten kurtulup her birinin özneye dönüştüğü bir hayat mı karşılayacak bizi ev kozamızdan çıktığımızda evden nefret etmiş bir halde kendimizi sokaklara mı salacağız kendimizi avutmaya devam mı edeceğiz yiyip içip günümüzü gün edip tüketmenin girdabında dönüp durmaya devam ederken kuyuyu mu derinleştireceğiz ne olacağız ne olarak devam edeceğiz hayata baktıklarımız ne anlam kazanacak renkler çizgiler kıvrımlar-bize ne anlatmaya başlayacak artık hayatın gizemini çözüp serüvenimize başlayabilecek miyiz her şeye yeniden başlamış sayabilecek miyiz hayat eve sığmaz ruh bedene sığmadığı gibi hayat dünyaya bile sığmaz diyebilecek miyiz daha da önemlisi alışmak kötüdür alışmadan başlamayı dilerim başlayacaksam eğer sanmadan avunmadan ertelenmeden ertelenmemesi gerekenleri fark etmiş farkındalığı farkı olmuş bir hayatta dirilmiş bir insan olmanın fırsatını kaçırmak vahametinden uzak sancılar elbet olacak yenilenmenin sancısı içinde sancılardan kaçmak için kendini uykuya verme ihanetine düşmeden uyuşturmadan beyni benliği teslim etmeden beklemeden bir şeyleri bir yerleri özlemeden özelleştirmeden değil sadece bulunduğu yeri özel bilip genişleterek yaşamak deriz adına hezeyanlarımızın hepsinden kurtularak başlamak yeni güne sadece teselli etmeden kendini ihtiyacının ne olduğunu anlamış öğrenmiş olarak bildiğini her romanda her öyküde her şiirde hissettiğini hayatın tadına dönüştürmüş sevgiden öte ne varsa yerine yerleştirmiş burada dur diyebilmiş seni uçuruma çeken derin kuyulara iten döndürüp duran avuçlarında sonra da savurup atan bir köşeye sahte ışıkları gerçek sanırken ve de ölümden ölümün sözünden bile kaçarken yaşamayı anlamlı kılanın ölümün bizzat kendisi olduğunu anlamış bir halde başlamak her yeni güne ve bir ömür gibi yaşamak her bir günü fırsat olduğunun bilincinde bütün bunları öğrenmenin günleri her şeyin bir düzlemde eşitlendiği çok değerli bu günler bedeli ilk zamanlar sıkılmak daralmak göreceli boyutların değişimiyle düştüğümüz dehşete dair algısal savrulmalar ama sabra dayanmış bir direnişin ardından gelen durulmalar işte o an yaşamak nasıl bir gerçeğe keyifli bir serüvene tüm çıkmaz sokaklarından kurtulmuş ve özgürlüğüne kavuşmuş bir şekilde var oluşunu tamamlamak kaygılardan korkulardan alıştığımız konforlardan bize öğretilmiş ihtiyaç olarak önümüze koyulmuş bizim de gerçek sorgulardan uzaklaştığımızdan beri savrulmalarımız olmuş ne kadar sanrı varsa hepsini yerlerine yerleştirip birer sanrı olduklarının farkında olarak yeniden başlamak hayata yeniden başlamak hayatla yaşamı birleştirmiş birbirinde hercümerç etmiş olarak başlamak

her günkü gibi

Alarmıyla uyandı. Terliklerini giyip yüzünü yıkadı. Giyinmeye alışıyorken düşündü, acaba bugün nasıl bir gün olacaktı? Her zamanki gibi... Elinden kayıp giden dünyasının kmş bir günü gibi olacaktı bugün de. Ayağa kalktı. Masanın üzerinde duran not defterine baktı.

Not defteri... İini döktüğü, onu anlayabilen tek Şey belki de. En yakın arkadaşı gibi, belki de tek arkadaşı... Hiç yanından ayırmazdı onu. İçe giderken, gezerken, uyurken bile... Belki de tılsımlıydı? Kim bilebilirdi ki?

Defterini gömlek cebine koydu. Kahvaltı etse miydi acaba? Geç mi kalırdı? Anahtarlarını alıp çıktı daire-sinden. Merdivenleri koşarak inmeye başladı. Koşmazsa geç kalacaktı çünkü. Nefes nefese çıktı apart-mandan. Kilit taşları ıslaktı. Kar veya yağmur yağ-mıştı geçen gece belli ki. Hava kapalıydı hala. Belki bugün yağmur yağardı? Bilmiyordu, belki de yağ-mazdı.

Adımlarını hızlandırdı. Meydana kadar yarı koşar bir Şekilde gitti. Yağmur başladı sonra. Yavaş yavaş yağ-ęıyordu. Tane tane... Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yüzüne arpan damlalar yanaklarından aşa-ęıya süzülüyordu. Artık kimse göz yaşlarını fark ede-mezdi. Not defterine kaleminden şu cümle d-kld. "Benim gibiler, ağladıklarını ancak huzuru bulmuş gibi yaparak saklayabilirler." Not defterini yerine koydu. Kafasını aşağı doğru çevirdi. Ve y-rd tekrardan. Caddeyi geçip servisi beklemeye başladı. Yağmuru izledi birkaç dakika. Servis gelince servise bindi. Cam kenarına bir yere oturdu. Gky-zne baktı. Neden her gün yağmur yağmak zorun-daydı ki? Neden her gün kapalı olmak zorunda?

arhan pala

gün doğumu

Peşinden koşuyorum ayın,
Yorgun gözlerle izliyorum yıldızları.
Bir ağırlık çöküyor üstüme,
Tatlı tatlı dalıyorum uykuya.

Fark ediyorum kendime geldiğimde,
Birileri boyamış gökyüzünü maviye,
Ayı çalıp güneşi koymuş yerine,
Atmış yıldızları denizin dibine.

irem ersoy

nedensiz

Az önce bilgisayarımı açtım, önüne kuruldum ve yazmaya başladım. Yazmak için çok sebepim yoktu aslında, sadece yazmak istedim. Forrest Gump diye ünlü bir film var, izleyenler bilir, filmde Forrest'ın tam 3 yıl dere tepe demeden koştuğunu hatırlatırım. Peki Forrest neden koşuyordu? Yüzlerce hatta binlerce insan Forrest'ın peşinden gitti, sordular malum soruyu: "Neden koşuyorsun? Dünya barışı için mi, evsizler için mi koşuyorsun? Yoksa kadın hakları için mi, belki de çevre bilinci için?"

Forrest'in cevabı bence şahane: "Canım koşmak istedi." Evet, düşünmüyor fazla üzerinde. Tereddüt etmiyor ve harekete geçiyor. Koşmuşken Alabama'ya kadar koşuyor ve gönüllerimizi fethediyor. Forrest bize çok değerli bir şey öğretiyor. Biz bir şeyleri bir şeyler için yapmak zorunda değiliz. Bir şeyi sadece istediğimiz için yapmayı öğrenmeliyiz. Ben de sadece canım istedi diye yazı

yazmaya başladım. Yazı yazma işi bir süre sonra sıkıcı gelmeye başladı, sonra yapmam gereken bir sürü işim olduğunu hatırladım. Bu kadar iş arasında yazı yazmak bana anlamsız geldi, odadan çıkıp yiyecek aramaya koyuldum. Yine işlerim canımın istediğini yapmamı engelliyordu. Aklım bitirmem gereken ödevlerde kalmıştı. Ödevleri yapmak için bilgisayarımı kapıyordum ki içimden bir ses bana sordu: "Ödevlerin bitince ne yapacaksın?" Bilmiyorum diye cevapladım, herhalde ne istiyorsam onu yaparım dedim. Belki yazmaya geri dönerim, belki Forrest Gump'ı izlerim tekrardan. Neden diye sorgulamadım bu sefer. Ve mutlu hissettim kendimi. Nedensizce mutlu olabiliyorsam gerçekten mutluydum bence. Sonra bir şey daha fark ettim, yazmaktan gerçekten sıkılmış mıydım yoksa beni bir şey mi alıkoymuyordu? Ödevlerim! Belki asıl suçlu onlardı. Mutluluğum kısa sürmüştü. Yeni demlenmiş çayımın bir yudum aldım, ödevleri ve yazıyı boş verip camdan bakmaya başladım. Yolda kendi derdine düşmüş insanları izlemek kendi derdinle uğraşmaktan daha eğlenceli, bu kesin. Sonra gözüm kaldırımda koşan bir çocuğa ilişti. Çocuk benden birkaç yaş küçük gözüküyordu. Acaba neden koşuyor diye düşündüm, sonra gülümsedim, belki de canı istemiştir diye düşündüm. Kafamı camdan uzattığımda aklıma o efsane replik geldi: "Koş Forrest koş!"

Tabii ki de çocuğa bağırmadım. Ama çocuk sanki sesimi duymuş gibi, sanki daha hızlı bir şekilde köşeyi döndü ve gözden uzaklaşverdi...

alper osman kuyucu

mum

Ateş ipime değdiği an başladı hayatım
Kafamı kaldırdım ve etrafıma baktım
Apaçıkıttı her yeri aydınlattığım
Ben bir mumum, eriyorum

İpim ediyor kendini amacına feda
Vatanını savunan askerin edasıyla
Aldırmıyor akıp giden damlalarına
Ben bir mumum, eriyorum

Ateş, dur! Alma canımı lütfen
Bağlı kalacağım sana ebediyen
Feda ettim sana kendimi bedenen
Ben bir mumum, eriyorum

Yaptığım sayılmasın bir intihar
Geldim dünyaya olmak için hizmetkâr
Umurumda değil akıp giden damlalar
Ben bir mumum, eriyorum

Yandı bedenimle hayallerim
Ama sonunda geldi yerine görevim
Ve artık yanamayacaktı alevim
Ben bir mumdum, eridim, bittim

ahmet ilkay topçu

bir baston hikâyesi

Masmavi suları olan, içinde bin bir çeşit canlının yaşadığı, göz kamaştırıcı gölün yanında devasa büyüklükte bir orman vardı. Bu ormanda endemik bitkiler, görülmemiş güzellikte vadiler, birbirine şaşırtıcı bir şekilde bağlanan doğa harikası mağaralar, görkemli tepeler ve karlarla kaplı yüksek dağlar bulunuyordu. Ormanın derinliklerinde birçok canlıya ev sahipliği yapan bir ladin ağacı vardı. Bu ağaç o kadar yüksekti ki dalları neredeyse bulutlara değecek sanırdınız.

Kışın bastırdığı günlerdi. Orman, kar tanelerinin dokunuşuyla gizemli bir hâle bürünmüştü. Bütün hayvanlar yuvalarına çekilmiş, orada huzurla uyuyorlardı. Derken ormanda bir kamyonet homurtusu işitildi. Birkaç kuş çığlık çığığa kaçıştı. Kamyonetin sesinin şiddeti iyice artmıştı. Araba bir süre sonra bu ladin ağacının önünde durdu. Kamyonetten inen şişman adam, arkasından gelen sıska görünümlü arkadaşına “Aradığımız ağaç bu, baston için uygun görünüyor.” dedi. Sıska adam arkadaşını başıyla onayladı. Ardından kamyonetin arkasına doğru ilerleyip yıllanıp matlaşmış bir baltayı nasır tutmuş eline aldı. Ladin ağacına doğru yavaş yavaş yürüdü ve biraz önceki davranışına uymayacak bir çeviklikle ağaca tırmanmaya başladı. Baltayı hızlı hızlı vurarak dalları kısa bir sürede tamamen kesti. Şişman adamın yardımıyla ağacın gövdesi kısa bir zamanda köklerinden ayrılmıştı. Şimdi ağacın gövdesi boyaları yer yer dökülmüş kamyonetin kasasındaydı. Kamyonet, o bilindik homurtusuyla birkaç kuşun üstüne tünediği kesilmiş ladin dallarını arkasında bırakarak şehrin yolunu tuttu. Uzun süren bir yolculuğun ardından kamyonet küçük, sevimli bir marangozhanenin önünde durdu. Kapının önünde hazır bekleyen ihtiyar marangoz ve birkaç çırağı ağaç gövdesini atölyenin arka tarafına taşıdılar. Ardından marangoz, sabah bir eczacının kendisine sipariş verdiği bastonları hazırlamaya koyuldu. Ertesi sabah bastonlarını bitirdiğinde en küçük çırağına yaptığı bastonları eczaneye teslim etmesini söyledi. Çıracak işini başarıyla tamamladığında ikisinin de yüzüne işlerini layıkıyla yapanlara mahsus bir tebessüm yayılmıştı.

Öğleden sonra eczaneye ilaç almak için orta yaşlı bir bayan eşi ile birlikte geldi. Kadın ilaç alırken gözü yeni gelen bastonlardan yeşil renkli olanına takıldı ve aklına annesinin son zamanlarda ağrılarından yakınına eşlik eden yürüme bozuklukları geldi. İçinden “En iyisi bastonu alayım ki annem

yürümekten daha fazla mahrum kalmasın.” diye geçirdi. Birkaç dakika sonra eczaneden çıktığında kadın âdeta bulutların üstünde yürüyordu. Yaşlı kadın, kızının kendisine aldığı bastonu görünce çok mutlu olmuştu. Yürüdükçe ağrıları azalmaya başlamış, bacakları açılıp kuvvetlenmişti. Anne kız gerçekten çok mutluydu.

Aradan birkaç yıl geçmişti. Yaşlı kadın başka bir şehirde yaşayan oğlunu bir kalp rahatsızlığı sonucu kaybetmişti. Eşinin sekiz sene önceki ölümünü bile yeni yeni kabullenen yaşlı kadına bu çok ağır gelmişti. Psikolojik olarak zayıflamış, bu durumu bedenine de yansıyınca ağrıları tekrar başlamış, yürümesi güçleşmişti. Doktora gittiğinde ise doktorlar belinde çocukluğundan kalma bir problem olduğunu söylemiş, ameliyat olmasına karar vermişlerdi. Yaşlı kadın üzülmüştü ama yaşama olan bağlılığını yitirmemişti henüz. Ameliyatının iyi geçmesi belki de bundandı. Kadıncağz kötü görünmüyordu lâkin eskisi kadar sağlıklı olduğu da söylenemezdi. Geçmişte ise bazı zamanlarda bastonsuz ufak tefek işlerini kolaylıkla yapabilirken şimdi bastona tamamen bağımlı kalmıştı. Ayrıca eğildiğinde belinde birtakım tuhafliklar hissediyor, bunun gibi değişiklikleri yeni ameliyat olmasına bağlıyordu. Yaşlı kadın bu noktada çok yanıliyordu. İleride bu iyi düşüncesinden dolayı çok acı çekeceğini, ölmeyi bir kurtuluş olarak değerlendireceğini kim bilebilirdi ki...

Yaşlı kadının belinden ameliyat olmasının üzerinden on iki yıl geçmişti. Güneşli bir sonbahar sabahıydı, uyandığında belinde ve diz kapaklarında dayanılmaz ağrılar olan yaşlı kadın içinse karanlık günlerin bir başlangıcıydı. Bu, onun için alışılmadık bir durumdu. Hiç böyle acılar içinde kalmamıştı. Telaşla kızından bir ağrı kesici istedi. Annesinin sesindeki gerginliği hisseden kız, annesine ilacını getirdikten sonra içinde damla damla birikip kontrolsüzce artan endişelerini bastırma mücadelesinde yenik düşerek günün ilerleyen saatlerinde eşini aramış, doktordan ertesi gün için randevu almasını rica etmişti.

Ertesi gün doktor, yaşlı kadının kızına annesinin durumunun çok kötü olduğunu, on iki sene önce yapılan ameliyatta beline hiç dokunulmadığını, kemiğin kendi kendine kaynadığını söylemişti. Kızı annesine hiçbir şey söylemediği hâlde yaşlı kadın hastalara mahsus bir sezgiyle ortalıkta kendisinden gizli işlerin döndüğünü fark etmiş, fark etmesiyle sürekli ameliyat olmak istediğini söyleyerek olmadık huysuzluklar yapmıştı. Tahammülü bitip tükenen kız, küçük kız kardeşine annesinin isteğini anlatmıştı. Bunun üzerine aile toplanmış, yaşlı kadının isteğinin yerine getirilmesi kararı alınmıştı.

Yaşlı kadın ikinci defa ameliyat masasına yatırılmıştı. Ameliyat, ilkinin aksine oldukça başarılı geçmişti. Yavaş yavaş yürümeye başlamıştı. Bastonundan destek alarak ufak adımlar atıyordu. Hastanede geçen birkaç haftanın ardından iki kızının özenli refakatinde evine çıkmıştı.

Bir gün hastanın kontrolleri için doktora gittiler. Ancak uyandığı andan beri içinde tarifsiz bir sıkıntı vardı yaşlı kadının. Rüyasında evinden çıkarken düşüyordu. Bu sebeple arabaya binene kadar iki kızına da kollarından kendisini tutmalarını söylemişti. Aldığı bu tedbire karşın o rüya içini kemirip bitiriyordu. Tam bu ruh karmaşasını yaşarken bir anda düştü. Ameliyat yarası açılmış, kemiği kırılmıştı. Tekrar ameliyat olması gerekiyordu. Yaşlı kadının dünyası kararmıştı. Ameliyattan sonra tek kelime etmemiş, uzun uzun boş tavani incelemişti. Bu sefer hastanede iki hafta kalmış, daha fazla durmaktan acısının katlanmasına kendi eliyle izin vermeye dayanamadan hemen evine çıkmıştı.

Evinde karamsar düşünceler içinde yattığı günlerden birinde ansızın yeşil bastonu ve onunla geçirdiği o güzel günler geldi aklına. Sonrasında bugün geceyi yanında geçirecek büyük kızına seslenip bastonunu çöpe atmasını söylerken bir taraftan da içinden artık bir daha eski günlerdeki gibi yürüyemeyeceğini geçirmekle meşguldü. Kızına başka tek bir söz etmemesine rağmen annesinin hislerini açıkça anlayabilen zavallı kız çok üzülse de annesinin isteğini yerine getirdi.

Bastonun çöpe atılmasından sadece birkaç saat sonra şiddetle baston ihtiyacı olan topal bir adam o civardan geçiyordu. Öylesine fakirdi ki... Kış yaklaştığı hâlde giyebileceği bir kabanı bile yoktu. Tıpkı yıllar önce yaşlı kadının kızına da olduğu gibi, yeşil renkli bir baston gözüne takıldı ve yine aynı o yaşlı kadının kızının da yaşadığı sevinçle bu bastonun oraya hangi karamsarlıklar sonrası geldiğini bir an bile düşünmeye fırsat bulamadan yeni hikâyesi kendi elinde yazılacak ganimetine tutunarak yavaşça oradan uzaklaştı.

sondan başlar insan

Sanki ben değilmişimce ters yatmışım,
Ters kalkıp garipsiyorum.
Aynanın karşısına geçip,
Yansımamla tartışıyorum.
Kahvaltımı öğle yemeğinin ardına taşıyorum.

Yaşamadan önce ölmek;
Dirilmek ardından,
Ve gene koşturur halde...

Ardından uyanış yeni güne,
Nefesimi tutarken soğuk suda,
Nefes veriyorum sıcağa.

Vakitsiz, düzensiz sürüklenip yengeçle;
Selde, zamanda kayboluyorum.
Ama yağmur ardından yağıyor
Kuru kuma mı, suya mı karışmaktayım; meçhul
Boğulmuşum bile.

Sonra tekrar doğuyor güneş.
Gündüz vakti yıldızları sayıp;
Gece, güneşi arıyorum ayın gölgesinde
Beni uyandıran.

Papatyayı sevip,
Güllerle doldurdukça zihnimi.
Mutluluktan ağlamaksızın,
Acıdan gülüyorum.
Bir dengesiz
Dengede durmaya çalışıyorum.

bengisu alkan

ohio sokakları

Alarmlar, insanlar ve araçların sesiyle bir güne daha başlamıştı milyonlarca Ohiolu. Kimi için sıradan, kimi içinse dünden kalan olayların ruh halini etkilediği bir gündü. Pek çoğu, düşunu aldı ve ardından mısır gevreği yiyip okulu veya işine doğru yola koyuldu. Bunların da pek çoğu, başa çıkamadıkları ve onlar için devasa bir yığın olarak görünen sorunlarını en azından uyandıktan sonraki birkaç saatte düşünmeyecekti. Bunları muhtemelen mesai saatinin son çeyreğinde ya da evde onlarla tekrar yüzleşince gerçekleşen ani durgunluk esnasında düşünecek; 5-10 dakika içerisinde hayal dünyalarında aldıkları radikal kararlar ile bu düşünceleri sona erecek ancak neredeyse her gün bu döngü tekrarlanacaktı.

İşte bu modern köleler içinde olmamakla beraber; hemen hemen hepsi onlardan dahi kötü durumda olan binlerce, belki de on binlerce Ohiolu daha vardı. "Homeless"lar... İçlerinden birisinin adı ise Cafer'di. Mısır kökenliydi Cafer, başarısızlıklarla geçen eğitim yıllarından kendini eğitim döneminden sonrası için imkânsız hayaller kurarak soyutlamıştı kendini. Amerika'ya gidecek, çok daha az emek ile büyük bir refah içerisinde yaşayacaktı. Liseyi bitirir bitirmez ailesinden habersiz ve Amerikan tefecilere yüklü miktarda borç ile New York'a, yani fırsatlar ülkesinin metropolüne gitmişti.

Devasa bir holdingde masa başı memuru olarak çalışmaya başladı, gözü hep yukarılardaydı ancak en basit bir grup çalışması ya da ciddi işte büyük sorunlar yaşıyordu. Bir yere kadar tolere edildi, 3. büyük kavgasından sonra ise kapı başına konuldu. Tefecilerin korkusu ve başarısızlık rüzgârı onu Ohio'ya, Cleveland'a kadar sürüklemişti.

Üzerindekiler, tipik bir Amerika evsizi gibi kendisine en az 2 beden büyük bir mont ve altında bulabildiği kadar paçavra olacak şekildeydi. Cafer düşünüyordu... Ailesinin, ülkesinin, arkadaşlarının ne durumda olduğunu. Düşünürken boşa harcadığı hayatından ötürü pişmanlık duymadığına inandırmaya çalışıyordu kendini. Dünya acımasızdı, insanlar ona karşı birleşen adi varlıklardı. Şu anda ciğerlerindeki öldürücü hastalığın tedavi edilmemesinin sebebi doktorlardı.

Cafer bir öksürük krizine daha girdi, lacivert montu kaburgaların olduğu bölüme kadar kanla kaplanmıştı. Son gördüğü şey ise çevresinde toplanan ve sadece seyreden kalabalıktı...

sen ve sen olduk

Şık şık, şıkır şıkır
Elinde kırmızı bir çanta
ve alevden eldivenleri
Bakışları;
duvarı geçmeden soğuk
geçtiğinde yakıyor
Saçları kendi halinde,
demem o ki dünyadan düzenli
Düz adımları, sağlam
insanı yolundan saptırıyor
Şık şık, şıkır şıkır
Eliyle elimi tutuyor,
bakışlarıyla zihnimi
Üşüyorum ve yakıyor
Yanıyorum ve üşütüyor
Saçlarıyla dünyamı sorguluyor
Adımlarıyla yolumu kaybediyorum
demem o ki, bana kendimi unutturuyor
Hani eski bir kalem, kısa ve kahverengi:
Hatırlamıyorum
Hatırlayamıyorum
Şık şık, şıkır şıkır
Bir çanta var elimde, bir onu biliyorum

ay sıla çaloğlu

sırra kadem

Ne zaman değişecek
Bilinmez makus kaderimiz
Ömür boyu mu sürecek
Tükenmek bilmez kederimiz

Günler günleri aratır
Her geçen akşam ufkunda
Eski şarkıları hatırlatır
Umutla geleceğe söylediğimiz

Bazen hissetmek isteriz
Issız doğanın huzurunda
O büyük sırra bir an ereriz
Görölür neler ettiğimiz

O sır ki asasıyla seni dürtecek
Sarsılacak hayallerimiz
Benliği ağır ağır öldürecek
Zehrolacak nefeslerimiz

berkay ötügen

son başlangıç

Zihnim almıyor mânâsız sözleri
Bilmeye uzak vuslatı yakınım
Gönlüm görmüyor sevimsiz gözleri
Görmeye uzak vuslata yakınım

Bu uzak yoldan bir daha geçemem
Herkesten kaçsam kendimden kaçamam
Nê yapsam bu kulakları açamam
Duymaya uzak vuslatı yakınım

Beni sonsuza çağırmakta gece
Sıkıştım zihin denen dönemece
Bütün hayatım sanki bir bilmece
Çözmeye uzak vuslata yakınım

Âmâ gözlerim ki hâlime ağlar
Bir of çeksem yine yıkılmaz dağlar
Beni almıyor içine bu çağlar
Ben sana uzak vuslata yakınım

ali fuat karaaslan